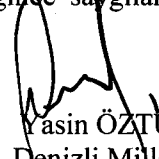

Yasin ÖZTÜRK
Denizli Milletvekili

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Aşağıdaki sorularımın Sağlık Bakanı Sayın Prof. Dr. Kemal MEMİŞOĞLU tarafından yazılı olarak cevaplandırılmasını; Anayasa'nın 98 ve İçtüzüğü'nün 96.maddeleri gereğince saygılarımla arz ederim.

Yasin ÖZTÜRK
Denizli Milletvekili

Türkiye'de kanser hastası olmak, sadece bir hastalıkla mücadele etmek değildir. Aynı anda bir sistemle, bir bürokrasiyle, bir eşitsizlik düzeniyle ve çoğu zaman da sessizlikle savaşılmaktadır.

Kanser teşhisi konduğu an, hastanın hayatı ikiye bölünür: "öncesi" ve "sonrası."

Ama Türkiye'de bu bölünme yalnızca tıbbi değil, aynı zamanda ekonomik ve sosyal bir kırılmadır. Çünkü burada kanser olmak, sadece iyileşmeye odaklanmak değil; ilaç bulabilmek, randevu alabilmek, şehirler arası yolculuk yapabilmek ve bazen de "yaşama hakkını" savunmak anlamına gelir.

Devlet hastanelerinde aylar sonrasına verilen randevular, erken teşhisin hayati olduğu bir hastalıkta geri dönülmez kayıplara yol açıyor.

"Yoğunluk var" denilerek ertelenen her gün, bir tümörün büyümesine verilen sessiz bir izin değil midir?

Özel hastaneler ise bu boşluğu dolduruyor gibi görünse de aslında parası olan ile olmayan arasındaki uçurumu derinleştiriyor. Paranız varsa hızlanırsınız, yoksa beklersiniz. Kanser beklemes ama sistem bekletir.

İlaç meselesi başlı başına bir dram.

Geri ödeme listesine alınmayan ya da geç alınan ilaçlar, hastaları sosyal medyada "yardım kampanyası" açmaya mecbur bırakıyor.

Bir ülkede insanlar yaşamak için bağış toplamaya çalışıyorsa, orada sağlık sistemi çökmüş demektir. Üstelik bu durum istisna değil, giderek normalleşen bir tabloya dönüşüyor.

Bir diğer gerçek: Psikolojik destek yok denecek kadar sınırlı.

Oysa kanser yalnızca bedeni değil, zihni de yıpratır. Hastalar korku, belirsizlik ve yalnızlık içinde bırakılıyor. Aileler tükeniyor.

Ama sistem, insanı sadece "hasta dosyası" olarak görmeye devam ediyor.

Coğrafi eşitsizlikler de cabası.

Büyükşehirlerde bile zorluklar yaşanırken, Anadolu'nun birçok yerinde insanlar tedavi için yüzlerce kilometre yol gitmek zorunda kalıyor. Yol, konaklama, refakatçi... Bunların hiçbirisi sistematik olarak çözülmüş değil. "Sağlıkta dönüşüm" denildi ama bu dönüşüm, herkes için eşit bir iyileşme getirmedi.

Ve belki de en ağır olanı: Sessizlik. Kanser hastalarının yaşadığı bu zorluklar yeterince konuşulmuyor. Çünkü bu mesele, politik bir gündem olmaktan çok, bireysel bir trajedi olarak sunuluyor. Oysa bu bir tercih değil, bir sistem sorunudur.

Bu Bağlamda;

- 1) Erken teşhisin hayati olduğu bir hastalıkta, aylar sonrasına verilen randevuların sorumluluğunu kim üstlenecek?
- 2) Geri ödeme kapsamına alınmayan hayat kurtarıcı ilaçlar yüzünden hayatını kaybeden hastaların hesabı nasıl verilecek?
- 3) Neden bir kanser hastası, tedavi olabilmek için sosyal medyada bağış kampanyası açmak zorunda kalıyor? Bu durum bir “başarı hikayesi” mi yoksa sistemin açık bir iflası mı?
- 4) Büyükşehirler dışında yaşayan hastaların ulaşım ve konaklama yükü neden hâlâ bireysel bir sorun olarak görülüyor?
- 5) Psikolojik destek neden lüks gibi sunuluyor? Kanser hastalarının ruh sağlığı bu kadar önemsiz mi?
- 6) Sağlıkta eşitlik söylemi varken, neden parası olan ile olmayan arasında bu kadar keskin bir fark var?
- 7) Ve en önemlisi: Bu tabloyu değiştirmek için somut olarak ne yapıyorsunuz ne zaman yapacaksınız?

Bu sorular sadece bir yazının sonunda bırakılmış cümleler değil. Bunlar, hayatla ölüm arasında sıkışmış insanların, cevabını beklediği gerçeklerdir.